

A harmadik triumvirátus

A férfi levette remekbeszabott, méregdrága zakóját, akkurátusan a szék háttámlájára terítette, majd – épp csak annyira, hogy az ujjá beférjen mögé –, meglazította nyakkendőjét, de a gallért csak a második nekifutásra sikerült kigombolnia. Jóleső érzéssel ült le az íróasztalához, már nem érezte annyira fülledtnek a Hetedik sugárút felett terpeszkedő, modern és fényűző irodát.

Boldog, kiegyensúlyozott, biztonságos élet – hirdette a vele szemközti falon függő plakát, amiről egy sportos, csábító tekintetű nő nézett le rá. Kezében semmi sem volt a feminin reklámpiac szentháromsága közül – se hagyományos mosópor, se tampon, se intimbetét –, csak magabiztosan mosolygott, valahogy úgy, mint aki tényleg tudja, mi a boldogság. Más volt, mint a megszokott reklámok, újszerű, mint az új világ ígérete, amit hirdetett.

„A zsigereimben érzem, hogy siker lesz! Az összes szakember és pszichológus azt állítja, hogy a 18 és 45 közötti nők körében tarolunk. Remélem is!” – gondolta, miközben csókot dobott az ismeretlen modellnek és lassan, komótosan feltúrte bal karján az inget. Befelé fordította kezét, kinyújtotta ujjait és alaposan szemügyre vette a csuklóját és az alkarját. A néhány perce befejezett műtét nyomát kereste, sebet vagy bármiféle külsérelmi nyomot, de csak sima, fakó bőrét végigsimítva talált rá a felszín alatt meghúzódó, újonnan beépített inplantátumra.

– Komputer! Aktiválást és net kapcsolatot kérek – szólalt meg fennhangon.

Az asztallap halk duruzsolással félrehúzódott, középső részéből klaviatúra és monitor, balra egy chipkártya-olvasó emelkedett ki.

– Lássuk, mit tudsz! – mormolta és csupasz karját az olvasóra tette. – A TVshop csatornát kérem.

A monitor egy pillanatig váratott magára, míg életre kelt. Egy magát snájdig szépfiúnak tartó kivénhedt ötvenes megnyerő modorával teljesen felesleges kacatokat próbál elsózni, épp egy zenélő fogkefét, ami a fogmosás unalmas perceit hivatott élvezetesebbé tenni.

– Vissza nem térő ajánlat – gúnyolódott a férfi. Helyette a közeli szupermarket honlapján rendelt inkább egy karton világbajnok ásványvizet, csillagászati áron. Azt hitte, érezni fogja a bankkártya aktiválását, de a letöltés pillanatában a karja még csak nem is bizsergett. Egy meleg, jóleső érzés kúszott fel a gerince mentén, hátulról berobbant a kisagyába és szétterült az idegpályákon, stimulálva az örömközpontokat. Úgy érezte, egész testében kielégül.

– Ez az! – kiáltotta. – Működik! Remegő ujjakkal billentyűzte be a parancssort és átprogramozta a beállításokat. – Akkor most nézzük a másik végletet!

Ezúttal egy karton kólát vásárolt, de mielőtt lenyomta a gombot, visszatartotta lélegzetét, hogy megnyugodjon. Becsukott szemmel lassan kifújta a levegőt, és elküldte a rendelést. A hatás émelyítő volt. Kifejezetten rosszul érezte magát, ahogy a folyószámlájáról egy kisebb összeget leemelt a bank, és átutalta a szupermarketnek.

Mikor magához tért, az első gondolata az volt, hogy a dózis túl erős, de elhessegette aggodalmát, mert a program megadja mindenkinek a szabadságot, hogy a pozitív vagy a negatív visszacsatolás erősségét – egy meghatározott skálán belül – maga állítsa be.

Elementáris erővel tört rá egy új fogyasztói társadalom képe, ahol a lélek mozgatórugóit előre sejtve, a chip hatására ugrásszerűen megnő a vásárlási kedv.

Az emberek többsége pénze biztonsága érdekében vállalja a beültetéssel járó apró kellemetlenséget, majd fokozatosan hozzászokva a kiadással járó örömteli érzéshez, megrögzött vásárlóvá válik, masszív beszerzésfüggővé, akinek kábítószer minden egyes kiadás. Lelki szemei előtt a szupermarketek és a bevásárlóközpontok az új valóság szentélyeivé váltak, ahová a hívek, nap, mint nap, tömegesen zárandokoltak áldozatot bemutatni.

Hirtelen megelevenedett az asztal szélén álló videokonzol. Merengéséből titkárnőjének máskor határozott, nyugodt hangja riasztotta fel.

– Uram, kérte, hogy szóljak, ha...

– Köszönöm Margot, csak vezesse be – állt fel a férfi, miközben kinyitotta a szemét.

Néhány pillanat múlva kitárult az irodába vezető párnázott ajtó. A nő túlságosan negédesre sikeredett protokoll-mosollyal előre engedte a vendéget, főnöke láttán azonban jól ismert rutinját vesztve zavarba jött, és szemöldöke meredek ívben felszaladt. Még soha nem látta dr. Lepidust zakó nélkül, felgyúrt ingujjban, különösen nem, amikor magas rangú személyt fogadott.

– Köszönöm Margot, elmehet. Kérem, ügyeljen rá, hogy senki ne zavarjon! – titkárnőjéről tudomást sem véve, a vendéghez fordult.

– Üdvözlöm Miniszterelnök úr! Elnézést, ha megvárakoztattam.

A házigazda az asztalon fekvő távirányítóhoz sétált. A Hetedik sugárútra néző panoráma üvegfal elsötétedett, fokozatosan kirekesztve a napfényt és az alattuk elterülő város zaját. Felbúgott egy villanymotor, a különleges mosolyú plakát lassan visszahúzódott a plafonba, láthatóvá téve egy páncélszekrény ajtaját.

– Jól van, tudod a szabályt. Zárt ajtó és félhomály. Nem mozdulsz, nem szólsz közbe, a legjobb, ha levegőt se veszel. Véd az eszedbe, sosem kedvelt és – köztünk legyen mondva – volt is rá oka. Nem tudni, megváltozott-e, és ha igen, hogy reagál, ha meglát.

– Gyerünk már, hallottam eleget! – a vendég hangja szinte remegett a feszültségtől. – Talán fél óránk van, amíg az újságírók szagot kapnak. Ne vesztegessük az időt!

– Rendben, akkor állj a helyedre és hallgass! – torkollta le a házigazda.

A Cybernetic Europe igazgatója az érzékelőhöz emelte karját; a titániumajtó hangos szisszenéssel, méltóságteljesen feltárult, láthatóvá téve a miniszterelnök látogatásának okát.

– Rég láttalak, Doki! – a hang monoton volt és gépies.

– Én is, Anton! Én is. – Dr. Lepidus mindig meglepődött, amikor meghallotta a nehezen érthető, szinte gurgulázó szavakat. Mielőtt újra megszólalt, néhány pillanatra elgondolkodott. – Mit szólnál, ha kicseréltetném a beszédszintetizátorodat valami újra? Persze, csak ha akarod.

– Nekem megfelel a régi, több mint tíz éve szolgál. Ellenben egy nagyobb tartályra lenne szükségem – a válasz érzelemmentesen csengett.

– Nincs fél éve, hogy cseréltük.

– Ez igaz, de látod, milyen gyorsan növekszem, gyorsabban, mint gondoltuk.

Dr. Lepidusnak el kellett ismernie, a páncélszekrényben rejtőzködő üvegtartály szélén szinte átbukott a színtelen tápoldatban úszó, erek millióinak finom hálójával átszőtt, rózsaszín idegszövet, melyet elektródák, kábelek és csövek sokasága kapcsolt

egy számítógéphez, látszólag kusza rendetlenségben. A hardveres részegységekről messziről lerítt, hogy különleges, de már nem mai darabok.

– Ha így folytatod, egy nagyobb házra lesz szükséged – vigyorodott el és kivillantotta hófehér fogait. – Holnapra hozatok egyet és költözhetsz.

– Köszönöm. Jól tudod te is, sokáig azt hittük az organikus számítógépeknél az önálló tanulásnak a kapacitás szab határt, de most már világos, célirányos adatgyűjtéssel az adatállomány hétről-hétre hatványozottan nő. Ehhez kell igazodnom nekem is. Látod, mi lett belőlem, mióta megírtad az első programot?

A doktor arcán gyorsan tovatűnő mosoly suhant át az egyetemi évek említése hallatán. A hőskorban harmadmagával bérelt egy garázst, ahol számítástechnikai eszközök és programok bütykölésével próbálták a tandíjra valót összekaparni. A „Kiskapukeresőt” viccből találta ki barátnőjének, aki a jogi karra járt, a szoftver azonban olyan hatalmas sikert aratott, hogy harmadévben a 3.1-es verzióval már egy rakás pénzt kerestek. A dolog pikantériája, hogy az egész országban sikerült értékesíteni, mert ügyvédek is szép számmal akadtak a kuncsaftok között.

A rájuk szakadt gazdagság lehetőséget adott a függetlenedésre, és ezzel mindhárunk sorsa végérvényesen megpecsételődött. Nosztalgiából még egy ideig bérelték kezdeti sikereik színterét, de végzősként már céget alapítottak, önálló labort és irodát tartottak fenn, jó néhány alkalmazottal együtt.

A cég pedig prosperált, s idővel akkorára nőtt, hogy meg kellett osztani a munkát. Lepidus a technikai haladás elkötelezettjeként, elsősorban számítógép-fejlesztéssel foglalkozott, Mark külön utakon kalandozott az organikus lehetőségek felé, idővel azonban átnyergelt a politikára és kilépett, de egyharmados tulajdoni hányadát megtartotta. A hardverfejlesztés így egy kézben összpontosult, Anton pedig továbbra is a programkészítést felügyelte, a szoftverkészítők kicsiny, de annál fontosabb csapatát. Az ő ötlete volt, hogy ne csak a piac igényei szerint dolgozzanak, készítsenek maguknak problémamegoldó, gazdaságelemző programokat arra az esetre, ha világméretben akarnak gondolkodni. Mark szerves alapú számítógép kísérleteihez személyesen tervezte a programot. Majd másfél évbe telt, mire elkészült a prototípussal...

A számítógép kongó hangja megrázképtette a doktor emlékképeit.

– Nem a beszédszintetizátor miatt jöttél, igaz?

A doktor habozott. Egy pillanatra oldalra nézett, egy szemvillanással elárulta magát.

– Itt van Ő is?

Lepidus nem válaszolt.

– Tudhattam volna!... Végre elkészültetek! – A gép hangja szinte parancsoló volt, nem ismert ellentmondást. – Mutasd!

Dr. Lepidus az érzékelőhöz emelte a karját. Az üvegtárlóban fekvő anyag felületét át- meg átszövő hajszálerek kidagadtak, bíborvörös, friss vért szállítva a neuronok milliárdjai felé.

– Tetszik! – mondta rövid idő múlva. – Remek darab! Látom, közvetlenül hatszáz ponton kapcsolódik az idegpályákhoz, a további hatvanhat titkos, közvetett ág pedig, szerintem, több mint elég.

A hang egy időre elhallgatott, mintha gazdája gondolkodóba esett volna.

– A negatív érzelmi motiváció minnek?

A fal mellett a sötétben meghúzódó férfi elhagyta helyét, egy határozott mozdulattal a nyitott páncélszekrény elé lépett és szembenézett a múltjával. A monitoron autóbalesetben meghalt egykori barátjának megöregedett arca nézett vissza rá.

– Ez ma a trend, Anton. Liberális porhintés; a szabad akarat látszata. Hivatkozni lehet rá a sajtóban, és ezzel kifogni a szelet az ellenzők vitorlájából; csupán ennyi az indoka. Szerintem, kizárólag mazohisták és sóherek használják majd. A lényeg, ha valaki beépített a bankkártyachipet, utólag az érzelmi visszacsatolást már nem tudja kiiktatni, csak a mértékét csökkentheti. A motiváció minimális szinten mindig megmarad.

– Ah, Miniszterelnök úr! Micsoda megtiszteltetés!

Az arc elhúzta a száját, hangja gunyorosan verődött vissza az iroda üvegfaláról.

– Ördögi ez a szerkezet, akár csak te, vagy én. Igazi trójai faló, illik hozzánk. A politikai hatalomért mindent megtettél és én segítettem is neked, te pedig nézd, hova juttattál. A testem szétporladt, a lelkem elveszett, de az örült kísérletednek köszönhetően a tudatom még él. Érted?... *É!* Tudod milyen, ha viszket a térded, de nemhogy lábad, még tested sincs? Ha nincsenek illatok, nincsenek ízek, nincs hideg és meleg, éhség és szomjúság? El tudod képzelni egyáltalán? Egyikötök se tudja, milyen gondolatok közt magára hagyatva egy fémbörtön belsejében, arra várva, hogy kinyíljon egy ajtó, és kicseréljék az agyát életben tartó tápoldatot. Sokáig azt kívántam, bárcsak egyszer sósavat hoznál, vagy kikapcsolnád az áramot, de rájöttem, minden kornak megvan a saját fegyvere, amit eredményesen ellene lehet fordítani. Én leszek az, aki ezt megteszi. Terv szerint, már évekket ezelőtt meghatároztuk az informatikai fejlődés irányvonalát. Olyan jól sikerült körülbástyázni szabályokkal, hogy az összes gyártó ma már tőlünk függ. Mark megválasztása óta a politika felügyelete is a miénk, a gazdaság irányítását pedig – ennek a kis szerkezetnek a segítségével – néhány hónapon belül magunkhoz ragadjuk. Az összes konzorcium, a legnagyobbak fognak bebocsátatásért esedezni az ajtónk előtt. Akárcsak az ókori Rómában, újra három ember kezébe kerül a világ, új triumvirátust alkotunk,... a harmadikat,... az utolsót.

A szavak szinte bömböltek, majd a hangszóró váratlanul elhallgatott. A hirtelen rájuk telepedett csendben a két férfi meg se moccant, révülten néztek farkasszemet a digitális arc megrögzött tekintetével.

– Nomen est omen, Lepidus! Indítsd rohamra a lovasságot! – szólalt meg újra Anton.

A doktor, mintha csak hipnotikus álomból ébredt volna, megrázkódott. Az íróasztalon lévő konzolhoz lépett és a főmérnököt hívta.

– Halló, Mr. Lenord? Indítsa a gyártást!

■ Másnap reggel pontban hat órákor – személyi bankkártya-chipek millióit ontva – elindultak az automata gépsorok.

Ugyanebben a pillanatban, a Hetedik sugárút álmos forgatagában egy fehér színű furgon fékezett le a Cybernetic Europe székháza előtt. Fiatal férfi ugrott ki az autóból keze ügyében egy-egy csomaggal és a bejáráthoz sietett. A biztonsági őrök már várták. Két perc sem telt bele, a dobozok Dr. Lepidus előtt heverték az íróasztalon. A doktor először a kisebbik csomagot nyitotta ki, majd kitapogatta az állkapcsa mögé beépített mikrokapcsolót, és megnyomta. A biomotor halk kattanással működésbe lépett és a fül mögötti koponyarész félrehúzódt. Kézbe vette a küldeményt, és óvatosan beillesztette a feketén ásitó nyílásba. Az új, ötszáz terrabájtos memóriabővítő egység, mint kés a vajban, úgy tűnt el a dokkoló mélyén, a koponya pedig automatikusan visszacsúszott.

Felállt. A másik csomagból egy határozott mozdulattal kiemelte az üvegtartályt, és maga mellett lóbálva, a páncélszekrény felé indult.

– Prototípusnak lenni sokkal nehezebb, ugye Anton? – mondta fennhangon, a titánium ajtónak szegezve a kérdést. Az érzékelőhöz lépett és felemelte a karját. Az ajtó hangos szisszenéssel, méltóságteljesen kinyílt.